

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 7^η/2^η Ἀπριλίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, ὡς μνήμη τοῦ γεγονότος τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ τετραήμερου φίλου Αὐτοῦ Λαζάρου. Τό γεγονός αὐτό ἐωρτάσθη:

Α . Εἰς Βηθανίαν, ἔνθα αὐτό συνέβη.

Εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας, προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος καί ἱερέων ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροψάλτου Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου καί Ἱεροψαλτῶν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καί τῶν μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου, τῇ συμμετοχῇ ἀθρόου ἐκκλησιάσματος προσκυνητῶν.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξεν τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἔπεται:

«Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε τοῦ Ἰδου τά βασίλεια καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου ἡγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καί γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον· πάντα δυνατά σοί, Δέσποτα, τῷ πάντων Βασιλεῖ· δώρησαι τοῖς δούλοις σοῦ ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Τήν ψυχωφελῇ πληρώσαντες ἀγίαν Τεσσαρακοστήν, συνήλθομεν σήμερον εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον, δηλονότι τήν πόλιν τῆς Βηθανίας, τήν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ Λαζάρου καί τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Μάρθας καί Μαρίας, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς διατρανώσωμεν ἀφ' ἐνός τήν πρό τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κοινήν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, ἣν ἐπίστωσεν /ἐβεβαίωσεν διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ φίλου Αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ Δικαίου, καί τήν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ ἀφ' ἐτέρου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου ἐν Βηθανίᾳ ὡς καί ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποτελοῦν δύο σημαντικά γεγονότα τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τά ὁποῖα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ὕμνος τῆς ἐορτῆς: «Τήν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ θεός· ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· ὥσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ὁ Χριστός ἐποίησε τό θαυμαστόν ὄντως γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ὡς

προτύπωσιν τῆς καθόλου τῶν νεκρῶν Ἀναστάσεως, κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας – ἡ ὁποία θά λάβῃ χώραν κατά τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιπλέον δέ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου ἐγένετο διὰ νά δοξασθῇ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγων: «Ἀκούσας δέ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστιν πρός θάνατον, ἀλλ' ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς», (Ἰωάν. 11,4).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Ἀμμώνιος λέγει: «οὐ γάρ τοσαύτης ἦν δόξης καί θαύματος τό ἐγεῖραι τόν Λάζαρρον ἐκ τῆς νόσου, ὅσον τό ἀναστῆναι αὐτόν ἐκ νεκρῶν ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, δηλονότι τῶν πιστευόντων εἰς Χριστόν «ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα, ὡς κηρύττει καί ὁ Θεῖος Παῦλος λέγων· «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», (Α' Κορ. 15,14).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀφορᾷ κυρίως καί πρωτίστως εἰς τήν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀνθρωπίνην φύσιν. Δηλαδή, ἡμεῖς καλούμεθα νά συναναστηθῶμεν ἐν Χριστῷ καί μετὰ τοῦ Χριστοῦ. «Ἐγώ», λέγει ὁ Ἰησοῦς, «εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται», (Ἰωάν. 11, 25).

Καί ἀναλυτικώτερον, «ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ἐχω τήν δύναμιν νά ἀνασταίνω, διότι εἶμαι ἐγώ καί ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος πού πιστεύει εἰς ἐμέ, καί ἂν ἀποθάνῃ σωματικῶς θά ζήσῃ, διότι ἐκτός τῆς οὐρανίου καί πνευματικῆς ζωῆς, τήν ὁποίαν ἀπό τώρα θά μεταδώσω εἰς τήν ψυχὴν του, ἐν καιρῷ θά ἀναστηθῇ οὗτος ἀπό Ἐμέ καί κατά τό σῶμα».

Ἐπειδὴ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου ἀποτελεῖ προοίμιον τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως, διὰ τοῦτο ὁ Χριστός ἀνέστησε τόν Λάζαρρον τετραήμερον, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ διαπιστωθῇ ἡ κοινὴ ἀνάστασις ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τό χοϊκόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι τήν γῆν, τό χῶμα, τόν ἀέρα, τό ὕδωρ καί τό πῦρ κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύοντα τόν λόγον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου, Μάρθας: «Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι», (Ἰωάν. 11, 39).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ φυσικός θάνατος ὑποδηλοῖ κατά τρόπον ἀναμφισβήτητον τήν φθοράν, εἰς τήν ὁποίαν ὑπόκειται ἡ κτιστὴ σωματικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρός τόν ἐν Χριστῷ θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἀφθαρσίας, δηλονότι ὁ θάνατος τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τόν θάνατον τῆς δουλείας, ἥτοι τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας. Ὁ θάνατος τῆς ἐλευθερίας εἶναι ὁ θάνατος τῆς αἰωνίου ζωῆς καί μακαριότητος. «Πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11, 26), λέγει Κύριος.

Σχολιάζων τούς ἀνωτέρω Κυριακοὺς λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ὁ εἰς αὐτόν [τόν Χριστόν] πιστεύσας ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀτελεύτητον ἔχει ζωὴν ἐν μακαριότητι καί ὁλοκλήρῳ ἀφθαρσίᾳ».

Ὁ οὖν Ἰησοῦς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, πρό ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα [τῶν Ἰουδαίων] ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν», (Ἰωάν. 12, 1). «Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τήν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν Αὐτῷ καί

ἔκραζον· ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», (Ἰωάν. 12, 12-13).

Τοῦτο ἐποίησαν οἱ ὄχλοι, δηλαδή οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ θαύματος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας «εὐπειθέστεροι ὄντες οἱ ὄχλοι... ὑπήντησαν τῷ Χριστῷ ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς νενικηκότα τόν θάνατον, μετά βαΐων».

Αὐτόν τοῦτον τόν Χριστόν, τόν νενικηκότα τόν θάνατον, καλούμεθα νά ὑπαντήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μετά τῶν πνευματικῶν βαΐων τῆς πίστεως καί τῆς μετανοίας, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά γίνωμεν κοινωνοί καί μέτοχοι τῆς ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς ἁμαρτίας, ἐλευθερίας.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἴπωμεν: «Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἐξ Ἰαίδου ἀνέστησας Χριστέ, πρό τοῦ Σοῦ θανάτου, διασείσας θανάτου τό κράτος, καί δι' ἐνός προσφιλοῦς τήν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διό προσκυνοῦντες Σοῦ τήν παντοδύναμον ἐξουσίαν βοῶμεν· εὐλογημένος εἶ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς». Ἀμήν. Καλό Πάσχα!

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πρὸς τόν Τάφον τοῦ Λαζάρου, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης κ. Φιλούμενος, ὁ ὁποῖος καί ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Λαζάρου τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου.

Ἠκολούθησε ἐπίσκεψις τῆς Ἀρχιερατικῆς Συνοδείας εἰς τήν Δημαρχίαν τῆς Βηθανίας καί μεσημβρινή τράπεζα ὑπὸ τῆς ἡγουμένης τῆς Μονῆς Βηθανίας μοναχῆς Εὐπραξίας.

Β. Ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐωρτάσθη ὡσαύτως τό γεγονός τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, λόγῳ τῆς γειτνιασεως αὐτοῦ πρὸς τή Βηθανίαν. Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἐπὶ τοῦ Προσκυνηματος τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου καί ἐν συνέχειᾳ Ἀπόδειπνον καί ἔλαβε χώραν λιτανεία πρὸς τήν ἐκκλησίαν τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν (Galili Viri), προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, ἔνθα ἀνεγνώσθη τό Α' Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον, παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου καί ἐπιστροφὴ εἰς τόν τόπον τῆς Ἀναλήψεως.

Τήν πρωΐαν ἐτελέσθη θεία Λειτουργία, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῇ συμμετοχῇ ἐντοπίων Χριστιανῶν καί προσκυνητῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας